

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Ærumna XVII. Ex ruditate Discipulorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

ÆRV MNA XVII.
Ex Ruditate Discipulorum.

I.

Magna di-
ligentia Do-
mini in
tractando
cum Patre
negotia no-
stra salutu.

Ost reportatam victoriam ex tentatione diaboli, Christus aliud bellum suscepit longè illustrius, contra mundum, mundi que errores & malitiam: coepitque docere in Synagogis & alibi passim, incipientibus eum aliis deinceps oculis intueri & admirari, qui noverant eum prius, præsertim in Nazareth, qui nihil tale cogitarent de ipso. Cùmque decrevisset obire civitates Judææ, prædicando, & miracula patrando, & se manifestare mundo; ut ostenderet ei suos errores, & medicinam afferret, adjunxit sibi multos discipulos: è quibus primùm quidem duodenos elegit; negotio in excelso monte, per orationem tota nocte continuatam, tractato cum Patre; ostendens nobis, quã diligentiam gereret res ad nostram salutem spectantes, & à quo debeamus de rebus nostris capere consilia, quæ nisi cum Deo & Spiritu divino, securè agi non possunt, Quamvis autem Evangelistæ non distinctè singulorum vocationem describant: tamen Dominus ipse in Coena significavit, se illos peculiariter ad hoc elegisse, ut essent principes & columnæ suæ sanctæ Ecclesiæ, cum ait: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, & posui vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat.* Deinde multis post diebus elegit & alios 72. quos per totam Judæam undequaque dimisit, cum potestate faciendi miracula; & mandavit, ut annuntiarent regnum DEI per omnia loca, ad quæ ipse erat venturus, & curarent eorum infirmos; ut hæc ratione excitati ad expectationem ipsius, majore desiderio ipsum exciperent. Et Apostoli quidem officium suum non sine magna omnium admiratione fecerunt; adjuvantibus eos reliquis, qui cum Domino manserunt usque ad ejus mortem: è quibus postea S. Matthias subrogatus est Judæ proditioni; ceteri verò mundum admiratione compleverunt suâ sanctitate, & miraculis patratis in conversione populorum.

Joan. 1. 16.

II Electio

II. Electio verò hominum ad res tantas ejusmodi fuit, ut *Electio*
 Paulus Apostolus ad eam considerandam nos invitet, utpote ad- *Apostolorum*
 miratione dignissimam. Videte, inquit, vocationem vestram, *admiratio-*
 fratres; quia non multi Sapientes secundum carnem, non multi po- *ne dignissi-*
 tentes, non multi nobiles! sed quæ stulta sunt mundi, elegit DEVS, *ma.*
 ut confundat sapientes: & infirma mundi elegit DEVS, ut confun-
 dat fortia: & ignobilia mundi & contemptibilia elegit DEVS, &
 ea, quæ non sunt, ut ea, quæ sunt destrueret: ut non gloriatur omnis
 caro in conspectu ejus. Ex ipso autem vos estis in Christo IESU, qui *1. Cor. 27.*
 factus est nobis sapientia à DEO, & justitia, & sanctificatio & redem-
 ptio; ut, quemadmodum scriptum est, qui gloriatur, in Domino glo-
 riatur. Nam per hoc magis patefcit virtus Spiritus sancti, qui su-
 pra tam humilia struxit opus ita magnificum: estque hæc una ex
 majoribus nostris obligationibus erga Christum, quòd sua dona
 dederit nobis per talia instrumenta, ut agnoscamus in eis solam
 virtutem divinam, à qua bonum omne descendit. Qua quidem
 re funditus evertit sapientiam mundi, quem, quia videbat non
 submissurum se fidei ac doctrinæ suæ, sed contradicturum; voluit,
 ut, quia per sapientiam suam non poterat pervenire ad cognitio-
 nem DEI, illuminaretur per abjectissima & ineptissima quædam,
 ut sunt cruce prædicatæ per pauperes pisces. Fecit autem
 hoc Dominus, ut alia omnia, non sine magna sua molestia & hu-
 miliatone; dum egit cum hominibus adeò vilibus, crassisque in-
 genii, & conditionis longè diversæ ab eo, quod requirebatur ad
 munus eorum; cui proinde omnia deerant ad illud necessaria:
 quos ideo plantare, & colere oportuit multa continuâque erudi-
 tione, cum patientia maxima, ut aptos efficeret recipiendæ pleni-
 tudini Spiritus sancti.

III. Videbor injuriam facere simplicitati, qua sacer Apo- *Ruditas*
 stolorum chorus cum Domino vixit, quoad ascendit in cælum, *Apostolorum*
 dum hoc refero inter molestias Domini, qui amantissimè tractavit *ab initio.*
 eos, ut filios; & qui amârunt eum vicissim, sicut tunc poterant;
 quosque Dominus sciebat, post acceptum Spiritum sanctum, stre-
 nuè laboraturos pro sua gloria, etiam cum dispendio vitæ. Sed
 ipsi mihi ignoscent, si recenscam, qualia fuerint eorum initia,
 quantumque Domino creârunt molestiæ: quia id meliùs agnove-
 runt

runt ipsi postea, quàm ego nunc sciam; ideòque se magis humiliaverunt, admirantes magnitudinem divinam, quæ ipsos ex tam rudibus initiis ad tantæ perfectionis culmen provexit; ac tenerri-
mo affectu prosequentes eum, qui tam paternè dissimulaverat ac toleraverat eorum ineptias, ut eos tantis bonis impleret: nec poterunt fatiari compensando obsequiis & laboribus tædia, quæ ipsi attulerant. Quamvis autem amor ille paternus Domino suave fecerit onus infirmitatis eorum; non tamen ideo minùs ei propterea sumus obligati, quàm si grave id illi fuisset: quia patientia & amor molestiarum non minuit, sed auxit ejus merita.

IV. Posteaquam igitur Filius DEI factus homo assumptis discipulos, conditione majorem partem piscatores, sensu plebejos, studiis terrenos, judicio rudes ac tardos; sustinuit eos ut pater, instituit ut Magister, maximà, qua tunc indigebant, patientià: quia parùm admodum erigebant suas cogitationes ad res divinas; sed ex his, quæ audiebant, non altiora expectabant, quàm regnum temporale Judææ, & quisque cogitabat, quomodo priorem in eo locum obtineret: hi quidem, quòd ante alios assumpti fuissent; alii verò, quòd Domino cognati; alii propter alias causas. Et ut hujusmodi cogitationes non sunt sine aliis vanitatibus, ita quisque pollicebatur suis cognatis divitias, dignitates, & favores, toti incedentes in vana gloria. Nec tantùm in animo sua talia versabant, sed etiam inter se disceptabant, dum de mysteriis altissimis Christus differeret; sicut contigit in Cœna, cùm inter divinum illum sermonem facta est inter eos contentio, quis eorum videretur esse major. Inò etiam aliorum interventu sua desideria promovere studebant; ut Jacobus & Joannes, quando per matrem sollicitabant primum locum: & alia complura id genus fecere, longè diversa ab his, quæ postea erant acturi. In spiritu tamen erant infirmi, ut sæpe titubarent in fide: tempore passionis omnes eo relicto fugerunt, Petrus eum negavit, Judas tradidit, reliqui dubitarunt, & agrè tandem crediderunt, eum resurrexisse. Cùm ageret ante Ascensionem apud eos de maximis rebus, ipsi cogitabant de regno temporali. Alii, qui non erant ex 12. audientes differentem de mysterio SS. Sacramenti, scandalizati sunt, & aliqui

qui cum ideo deseruerunt omnino. In Cœna, cum loqueretur de necessitate armorum spiritualium ad vincendas tentationes, impertinentissime responderunt, se habere duos gladios; multaque de se polliciti, defecerunt initio statim. Cum ostenderent Zelum honoris divini, volebant evocare ignem de cœlo; cum quidam in ejus nomine dæmones ejicerent, ipsi questi sunt, & voluerunt eos prohibere; & alia multa satis inepta fecerunt ac dixerunt, velut homines abjecti spiritus, & crassi intellectus.

V. Christus omnia dissimulabat, supportabat, reprehendebat placidè; tamque familiariter, mansuetè, patienter & amanter eos docebat, ac si essent jam perfecti spiritus, & ejusdem cordis cum ipso. Tractabat velut æquales: rationem suorum laborum dabat eis, ut sociis: defendebat eos à Judæis & aliis adversariis: patefaciebat eis altissima mysteria; communicabat cum eis consilia, tametsi non caperent. Cum prædicaret, habebat eos secum, velut homines sibi magis acceptos: cum oraret, congregabat eos, & inter orandum visitabat, & hortabatur ad insistendum orationi, ostendens, quantam eorum curam haberet. Si quid obscurius dixisset populo, declarabat eis privatim, indicans se pluris facere eos, quàm alios omnes. Dubiis eorum crassis satis faciebat, ac si forent hominum valde sensatorum. Cumque essent ejus Majestati, Personæ & Sapientiæ tam dissimiles, nunquam ostendit ullum eorum tædium; sed tegebat eorum defectus, dissimulabat ignorantiam, sufferebat errores, erigebat infirmitatem, & in se recipiebat onus terrenæ conditionis eorum, habens eos apud se in mensa, in itineribus & familia sua, donec eos ad eminentem illam sapientiam virtutemque proveheret. Plantabat in illo solo inculto & lapidoso, quod postea per Spiritus sancti operationem erat copiosissime fructificaturum, contentus interim illa simplicitate spæque secuturi proventus. Non est exigua materia considerandi æternam sapientiam associatam tantæ ruditati, & agentem de rebus altissimis, & maximos eis favores spirituales exhibentem, cum labore efficiendo, ut discerent gustare, apprehendere & estimare cœlestia; quod tam facilè ac subito poterat eis infundere, ut postea fecit missis Spiritu sancto. Sanè ipsimet Apostoli, cum ea

*Patentia
Domini in
ferendis eorum
defectibus.*

Dd

repte-

repetere animis, atque perpenderent sigillatim omnia, mirificum rubore, cum sensu amoris affecti fuerunt erga tantam dulcedinem sui divini Magistri: sic humiliabat, inflammabat ac rapiabat eos ista cogitatio, ut suavissimum fuerit eis, omnes vires, cogitationes, vitam ac sanguinem impendere ejus obsequio.

E qua discas modum tractandi animas.

VI. Fuit hic modus, quem in curanda infirmitate Apostolorum Dominus tenuit, mirabile documentum tractandi animas. Etenim lenitate sua divina curam eorum accommodavit captui, ne magis urgendo plus destrueret, quam proficeret: nec exaggeravit eorum defectus; quia non oriebantur ex malitia, sed ex ignorantia & simplicitate, per quam non poterant tunc intelligere suos errores. Unde ad humilitatem eos informabat, adjungens exempla sua, & magis curans eos dulcedine conversationis, quam reprehensionis rigore. Videbat enim eos non esse capaces, priusquam illuminarentur & accenderentur amore divino; sicut ferrum frigidum frustra cuditur: & multò melius agnoscitur defectus in pulchritudine virtutis, quam in propria sceditate, quæ sine amore DEI videri non potest. Sic ergo curandus est proximus, ut sufferantur ejus defectus, donec possit illos agnoscere; procurando interim, ut suaviter inducatur ad amorem virtutis; ita enim melius disponitur ad recipiendam gratiam, qua illuminetur, ut æstimet omnia suis momentis. Hinc dixit Isaias c. 29. *Non modò confundetur Jacob, nec modò vultus ejus erubescet; sed cum viderit filios suos, opera manuum mearum, in medio sui sanctificantes nomen meum.* Nempe tunc tempus erit, ut pudeat eum suorum errorum, cum cœperit velle honorare & sequi Deum, ac viderit, quid eum impedierit hactenus. Unde & Apostolus monet: *Si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos, qui Spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerans te ipsum, ne & tu tenteris.* Et de Domino prædictum est: *Calamum quassatum non conteres, & linum fumigans non extinguet.* Licet enim fumus sit molestus, signum tamen est alicujus ignis: quo quantumvis exiguo prudens charitas novit uti, & flatu excitare scintillam, ut crescat. Ceterum, qui volunt ita curari, ut indulgeatur eorum defectibus, his lenitas ista non prodest, sed asperiore cura est opus; quia cum agnoscant suos

Gal. 6. 1.

Isa. 42. 3.

Ex malitia peccantibus

suos

suos defectus, & in eis permanere velint, indicant se peccare ex malitia: ut faciunt Religiosi, qui volunt, ut superiores ipsorum moribus se accommodent. Verùm Charitas non docet his condescendere, qui per obstinationem se nolunt subicere; sed his, qui ex infirmitate ac simplicitate nondum possunt assurgere altiùs.

VII. Illud quoque est hìc infirmitati nostræ solatio & incitamento, quòd Christus pro sua bonitate sic habuerit grata Apostolorum obsequia, & voluntates erga se, quantumvis imperfectas, ut postea habuit labores eorum & actus heroicis. Ideo dixit in Cœna: *Iam non dicam vos servos: quia servus nescit, quid faciat Dominus ejus. Vos autem dixi amicos: quia omnia quaecunque audivi à Patre meo, nota feci vobis, vos autem estis, qui permanistis mecum in tentationibus meis.* Vide, quis hæc dicat, & quibus: nempe Filius DEI his, qui semper ostenderant suam infirmitatem, & illa nocte maximè demonstraturi erant. Ipse autem æstimabat modica illa debilis virtutis opera; & magni facit, quidquid pro ipso facimus, quando plus non possumus, aut novimus, simplici ac pura intentione contentus: neque notat defectus adjunctos, sed utitur bona mente nostra ad sternendam viam majoribus, reputans, quòd postea simus omnino satisfacturi. Pulchrum documentum superioribus, & his, qui degunt in communitate, ubi paria exigere ab omnibus est maximæ ignorantia: & occasio, ut gubernatio flaccida fiat & noxia. Quare attendendum est ad vires cujusque & animos, dissimulandum cum debilibus, juvandi & fovendi in eo, quod possunt præstare, animandi ad pergendum, nec plus ab eis sperandum, quàm possint: aliàs absterrentur à virtute, & omnia destruuntur.

VIII. Duas ob causas Dominus maluit tolerare suorum defectus, quàm statim eos plenè perficere. 1. ut in his heroibus disceremus, quantum amor terrenus impediatur magnitudinem divini Spiritûs, ac dona Charitatis perfectæ, & ne possit ascendi ad fastigium puræ, ac sublimis contemplationis, unionisque cum Deo. Etenim fuerunt semper incapaces lucis divinæ, quamdiu corporali præsentia Domini adhæserunt affectu terreno: ut opus fuerit, eam omnino subduci, ut purificaretur amor eorum 2.

Dd 2

Ut,

Grata fuerunt Christo etiam imperfecta suorum obsequia.

Ioan. 15. 15.

Cur non statim fecerit perfectos.

Ut, quia electi erant ad summum officium, ad quod opus erat maximis DEI donis, prius bene humiliarentur, & impleri Spiritu sancto magis despicerent se ipsos, memores ruditatis & imperfectio- nis prioris. Quia tam excelsis columnis Ecclesie necessaria fuit altissima basis humilitatis, ex inculcata agnitione suorum defe- ctuum.

IX Simillimam patientiam Deus exercet hodieque cum iis, quos ab amore terræ elevat ad familiaritatem, & unionem cum Spiritu suo. Suffert eorum infirmitates, ignorantias, quere- las, defectus: modò solatur eos, modò se occultat: modò se blandum exhibet eis, modò rigidum. Sic eos educat, sustentat, humiliat, fovet, castigat, animat, ut pater amantissimus, cum unoquoque eorum se se oblectans. Neque enim solos Apostolos fecit participes amicitie suæ, sed hodieque brachia sua omnibus pandit, nec minore diligentia spiritum nutrit in quolibet nostrum, quam in suis discipulis. Unde non minùs obligati sumus ipsi, ne- que minùs exademus sancti, si fideliter ipsi adhæserimus.

E X E R C I T I U M

Circa Patientiam Domini in Discipulorum Defectibus.

I.

DOce me, Deus meus, quando velis laudari à me: immit- te cordi meo gratitudinem & agnitionem, quam me vis ha- bere, beneficiorum tuorum. Tu vocas omnes: sed quis veniet, nisi tu eum asportes? Vis amari ab omnibus: sed quis amabit, ni- si tu largiaris ei tuum amorem? Vis ab omnibus cognosci: sed quis poterit sine tuo lumine? Necessitas, quâ tui indigeo, me- cum nascitur & augetur. Obligatio, quâ tibi obstringor, semper me stimulat; sed in te situm est remedium: sine tua potentia, vir- tute, largitate & auspiciis quid possum, Deus animæ meæ? Con- jice, Domine in me illos tuos misericordes oculos, & da mihi aures audiendi vocem tuam, desiderium sequendi, amorem qua- rendi te, vires perveniendi ad te; cognitionem malorum meo- rum, ut ea timeam & fugiam; lumen videndi pericula hujus vitæ, ut cognoscens me, veniam ad te. Fateor, Domine, me non meri- tum

*Amorosa
petitio.*

eum hanc gratiam: quam peto, sed potiùs dignum esse multis peccatis, & ut à te projiciar, dum audeo petere nova dona, qui acceptis usus non sum, neque satisfeci pro commissis in te. Sed animant me peccatores, quos recepisti; latro, cui paradisum dedisti; mulieres peccatrices, quas gratiâ tuâ replevisti; quò minùs inter eos ego despiciar: quia nec illi potuerunt converti neque te querere, neque tuam vocationem sequi, nisi tua lux & virtus eos intus movisset. Quomodo à te, Bone Iesu, non omnia sperabo; quando non Angelos de cælo misisti ad prædicandam mihi fidem, ac tradendam tuam doctrinam, sed homines peccatores & infirmos, in quibus non minùs video defectus meæ naturæ, quàm dona tuæ gratiæ? Tales fuère tui sancti discipuli, etiam dum tecum erant, ambitiosi, invidi, vani, debiles in fide, pleni ruditate terrena, abjectissimi spiritûs, & crassorum defectuum. Sed tu, bone Iesu, sicut eos elegisti; ita tecum circumduxisti. Non deerat inter eos publicanus, non qui te negaret, non qui venderet, cui & veniam eras daturus, si eam petiisset: non deerant infirmi, qui te desererent: non sic abjecti & vilis animi, qui nihil saperent aut caperent, nisi terrena. Habebant ob oculos lumen divinum, neque videbant: vescebantur tecum pane vitæ, nec satiabantur de te. Blandè illos tractabas, ut amantissimus pater, nec te hõrant amare. Defendebas eos ut scutum divinum, nec tamen cessabant quidvis timere. Communicabas cum eis divina mysteria, neque nõrant à te petere lumen ad intelligendum: promittebas eis bona æterna, neque ipsi alia desiderabant, quàm terrestria. Tradebas eis doctrinam cælestem, & ipsi parùm proficiebant ex illa. Quid dico, Domine, quid dico? Videbant suis oculis eum, cuius vita in admirationem trahebat Angelos, ditabat cælum, beatum faciebat paradisum, & ipsi eum non agnoscebant.

II. Quomodo sustinebas, Domine, illos tam propinquos tibi, & tam longinquos à te? quomodo potuisti sic tenere tuum amorem, ut eos tanto tempore non totos inflammares tuâ charitate, non animares tuo spiritu, non impleres tuis donis? quomodo, bone Iesu, distulisti gratiâ tuâ cumulare, quos tantopere diligebas, donec te non viderent ampliùs? O Domine, quantum ubique

tibi debeo? scio bene, suave tibi futurum fuisse, si mox, ut eos vocasti, perfectè regnasses in eorum cordibus, possedisses intima eorum, purificasses omnino, ac tuis donis implèsses, ut fecisti postea, cum in eis perfectà charitate flagrantibus tibi complacuisti: sed iudicasti meliùs, eos sufferre tantisper, & demittere te ad ignobilem familiaritatem ac ruditatem eorum; ut me doceres, in his, qui futuri erant magistri summæ perfectionis, columnæ veritatis, & lumina mundi clarissima, quid à te possim sperare; & quòd nullæ imperfectiones meæ sint sufficientes ad exsiccandum fontem misericordiæ tuæ. O verum amicum huius pauperis creaturæ! Non solum in domo patris tui mansiones multæ sunt; sed ideo ibi multæ sunt, quia in tuo divino ac suavissimo pectore omnes locum inveniunt. Ibi Thomas est, ad eò quondam incredulus, at postea lancea perfossus pro fide. Ibi latro, publicanus, leprosus, publica peccatrix locum habent. Ibi & Judas haberet, nisi spontè se precipitasset in desperationem. In hoc amantissimo pectore illustrantur tenebræ, consumuntur defectus, solvuntur affectiones terrenæ, pacificantur inclinationes, deificantur spiritus terreni. Ibi plantantur, crescunt, florent, fructificant, quorum supportasti infirmitatem, vilitatem erexisti, coronasti victorias.

III. Ergone, Deus animæ meæ, mihi soli clausum erit hoc pectus? Non habebit, ô mi bone Iesu, creatura hæc ibi locum, in quo consumantur ipsius defectus, & ipsa renovetur tuo spiritu? Adoro te, pectus divinum, totum ardens amore divino: Lumen meridiano clarius: Sol semper oriens, nunquam occidens: Fons semper manans, nunquam arefcens: Pelagus infinitorum bonorum, fundo carens: Umbra refrigerans omnes defessos: Confortatio mœrentium omnium: Refugium omnium tentatorum, Asylum omnium peccatorum. Recipe me, bone Iesu, illuc, ubi me confido scriptum amore æterno. Quomodo possunt consumi infirmitates meæ, nisi in hac fornace amoris? Si non sit ibi locus pro omnibus, quomodo, Deus meus, es generalis Salvator & Redemptor omnium? Verum est, mea vitia esse pejora imperfectionibus Apostolorum: quia illæ erant infirmitatis, ignorantia & simplicitatis, neque illi discedebant à te, & tu eos semper tecum habebas:

in

In pectore
IESU man-
siones mul-
tas sunt.

in oratione, itineribus, mensa, tribulationibus, paupertate, persecutionibus mansere tecum, & amare te, ut poterant; neque defectus eorum proveniebant à radice, quæ separaret à te. Sed ego miser pecco ex malitia, fugio nemine persequente, & quotidie recedo à te, non persistens in tuo servitio: priusquam oriatur tentatio, habeo te pro ignoto; & errores mei nascuntur ex venenata radice, quæ displicet tibi. Illi te audiebant avidè, ego aures obturo: reprehensi humiliabant se, ego me excuso: suas ignorantias tibi proponebant curandas, ego de me ipso præsumo: illi suâ simplicitate merebantur amari à te, ego per meam proterviam mereor fugari à te. Sed ô Salus mea, qui vides, & æquâ lance ponderas mala mea, quis ea tolerat, nisi paternus hic amor tuus? quis me exspectat, nisi pectus hoc plenum misericordiâ? quis mihi dicit, ne desperem, nisi hæc ingenita & æterna tua bonitas & clementia? quis invitat me ad recipienda tanta bona, nisi dulcissimum hoc & suavissimum cor tuum, quod me desiderat semper secum habere? Ergo, bone Jesu, non es tu is, non sum ego ille, quem tu vis semper esse tibi junctum? Ecce me hîc, Salus mea: ecce te hîc, qui es omne bonum meum. Quid impedit, ne consequaris, quod desideras? quid detinet hoc, quod tantopere cupis? Vis me adhuc talem relinquere, qualis sum? vis me diutius tolerare; me fugere, me relinquere in luto separatum à te? Mi Amor, cur me non respicis? Esne mei solius oblitus? Jesu, Vita mea! cur me non resuscitas? Jesu, Salus mea! cur me non sanas? Ego te hodie non dimittam, non discedam à te, donec me totum convertas in te. Stringam sacros hos pedes, & sequar, quocunque abieris.

IV. Quid à me petis, Domine? ut me pœniteat, ut me emendem, te amem, tibi serviam, & persistam in eo, quod jam desidero? quid vides in me, bone Jesu, quòd hoc petas à me, si tu non des; si velis, ne id rejiciam, sed datum conservem? Quo modo id faciam, nisi tu mecum ipse id facias? Ah mi Domine, Ah mi dulcis Amor! Volo, volo, volo, quomodo & quantum possum, totus esse tuus, & amando in sempiternum, nolo recedere à te. Volo quidquid tu petis à me: adjuva tu, Deus meus, hanc meam voluntatem, meam infirmitatem, desiderium meum, Volo, & non scio

*Patientia
IESU nos
exp. stan-
tis.*

Infirmities
nostra sus-
tentatur à
IESU.

scio quantum, nec quamdiu sit duraturum hoc velle. Jam nunc enim sentio me trahi à miseriis meis, & inclinationibus terrenis, quæ me infelicem affectantur ubique. Jam timent, ne debeant me deserere; jam caro mea desiderat mecum conflagrare: sed tu, qui tuâ pietate me sustinas, etiam es ille, qui pro me fortiter dimicet. Defende me, Domine: videant oculi tui fructum tam antiqui, & paterni amoris in me supportando, & extirpa tuo ardente spiritu, quidquid in me tibi non placet; ut efficias me talem, qualem me cupis.

V. Non possum, bone JESU! queri de te, sed de me ipso: quia tu semper es, & fuisti amicus meæ! pauperis animæ. Quoties à te recedebam, tu laqueos auferebas, qui mihi positi erant; inhibebas mortem, ne me opprimeret antè, quàm ad te reverterer: inspirabas mihi, quod opus erat: vocabas me multis modis: distinebas me negotiis, ut occupatus minùs peccarem. Permittebas me tentari, ut viderem mea pericula: nonnunquam etiam vinci, ut meam debilitatem agnoscerem: dimittebas me in angustiis, ut videns meam necessitatem, intelligerem, quantum ope tuâ indigeam: ac licet multum peccaverim, longè tamen plùs peccavissem, nisi tu me præservasses. Non retraxisti manum tuam à me, quin spirituali ac temporali me juvares auxilio, & omnia in bonum mihi converteres, etiam peccata permittendo, ut humiliaretur mea præsumptio. Si quando redibam ad te, mox aderas cum favoribus internis, ac dulcedine tuæ præsentia. Sufferebas meas ineptias; acceptabas exilia & imperfecta mea desideria virtutis, & excitabas ad renovanda bona proposita, faciebásque me agnoscere in mea infirmitate, quod illa tantum gratiâ tuâ possim exequi; meam interim infidelitatem & inconstantiam tolerans.

VI. Ah mi JESU! quando absolverem singula recensendo, quibus usus es mecum in meis malis & imperfectionibus? quando gratias mihi factas, bona mihi impensa? quando, pie JESU, non fuisti mihi Pater? quando avertisti à me faciem inter tot mendacia mea, quibus tibi promisi, quæ postea non servavi? quando non recepisti mea desideria, quæ sciebas brevi abitura in vanum? Ego subito ibam retrorsum, cum tu stares tacitus, ac sustineres meos
impro-

improbos mores: reducebas meam voluntatem in viam, ut me reciperes in gratiam, licet bene scires, me brevi perduellem futurum & inconstantem. Cujus patris aut matris major est amor? cujus amici fides? O quantum, Jesu bone, debeo tibi! plus certè, quàm tui discipuli; quia non diu patientiam tuam exercuerunt; ego verò per totam vitam id facio. Illi majorem partem vitæ consumpserunt in ferventissimo tui amore, & impenderunt ei, quidquid ipsis dedisti: ego facio totum contrarium. Plus tibi debeo, quàm omnes simul homines; quia multos permittis errare in fide; me verò in ea conservas: permittis, ut multi colant idola, multi falsis opinionibus adhæreant, veritatem non agnoscentes; me verò Christianum fecisti. Multos permittis perseverare in peccatis usque ad mortem; mihi verò das, ut ea agnoscam; das, ut gratiam efficacem habeam, ut petam eandem; ac tot peccata condonas, quot facerem, si tu me ab eis non præservares.

Adoro te, bone Jesu! pro his omnibus, & infinitis aliis gratiis. Infinitas pro illis tibi gratias ago, aguntque pro me omnes justi & Angeli sancti in cælo; quoniam ego non possum pares referre tibi laudes & gratias.

VII. Tu, Domine, qui nôsti, quantum impediat, ne ex his donis proficiam, si non in omnibus meis rebus recurram ad te, & alia præter te diligam; purifica hoc in me, nec permitte me habere alium magistrum, alium consiliarium, alium arbitrum rerum mearum, neque alium amicum aut sodalem, quàm te. Quamvis enim tibi pro infinita magnitudine tua, non convenient nisi res magnæ & æternæ; tamen haud ignoro, te delectari purâ simplicitate, ac placere tibi nôsse minutim omnia nostra, & numerare singulos nostros passus motusque. Quid possum velle amplius, quàm ad eò fidelem ac sincerum animum? Et si numeratos habeas omnes *Cura Domini IESU de nobis,* capillos meos, & folia arborum, quomodo non habebis etiam omnium nictuum oculi, omnium respirationum, omnium articulorum & momentorum vitæ meæ omnium cogitationum ac desideriorum meorum? Si quovis anno, bone Jesu! dignatus esses tantum unam horam impendere mihi, ut res meas cognosceres, provideres meis necessitatibus, & tuam mihi voluntatem detegeres;

res; nonne par esset, me toto anno aspirare ad illam horam; habere omnia præparata, ut ea decenter tecum pertractarem, tuisque favoribus & miserationibus implerem, quibus per totum annum sequentem sustentarer, donec illa felix hora rediret? Quomodo ergo non quavis horâ & momento tecum ago, tanquam cum fidelissimo & sapientissimo consiliario, & potentissimo opitulatore ad omnia momenta parato? neque gubernatio totius mundi, neque tota æternitas præoccupat locum tempusve, ut non semper ad res meas attendas. Quare non venio ad te cum eo verbo, quod me offendit; cum ea cogitatione, quæ me molestat; & cum omnibus, quæ accidunt mihi? Quomodo non offero tibi omnes passus, omnia verba, quandoquidem tu acceptas, & grata habes omnia? quod si facerem, ô quantum mihi boni conferres? Si pro paucis ac frigidis precibus, ac suspiriis mihi das longè majora, quàm unquam ex me promerear; quid faceres, si omnia tibi offerrem, ac totus essem tuus?

*Humilitate
conservan-
tur omnia
bona.*

VIII. Ah JESU bone! una res mihi deest, quæ sola me posset restaurare, & sine qua non sentio, quantæ sit temeritatis ac periculi, vel ad unum momentum non cogitare de te: illa est sancta humilitas, conservatrix omnium bonorum. Tu, JESU humillime! scis hæc solâ effici posse, ut mihi ipsi diffidam in omnibus, ac timeam omni momento, ne fortè obliviscar tui, & ut semper suspirarem ad te. Illa sola potest me docere, quantum referat, semper habere vivam cogitationem de te. Scio hanc summè tibi placere: Igitur humilia me, JESU, & planta in me hanc tuam sociam, & custodem bonorum tuorum; ut cum ea semper mihi metuam, ne semper à te fugiam, sed à te solo regi desiderem, ad te solum aspi-rem, tibi que arctè adhæream, liber à me ipso, ac totus possessus à te, JESU, amicus meus, magister meus, tutela mea, consolator meus, salus mea, amor meus, felicitas mea, suavis dux meus, & vera vita mea!

O humillima Ancilla & Mater DEI! quæ nullo momento fuisti, nihilque egisti sine Domino; quandoquidem non satis habuit esse meum refugium, sed insuper te mihi dedit pro domina, advocata, & mediatrice apud se; adjuva me: & quia es filia Adami, quamvis

quamvis libera à meis malis, compatere huic tuæ massæ, ut per tuam intercessionem consequar tuum spiritum. O sacer Apostolorum Chorus, qui fuistis lux mundi, obtinete in præmium laborum vestrorum, huic peccatori gratiam, quam omnibus desiderabatis, se convertendi ad Christum: & quia incessistis per meos defectus, compatimini mihi, & impetrate mihi spiritum divinum, qui perfectos vos fecit.

Æ R V M N A X V I I I.

Itinera Domini.

I.

Um hoc exiguo & Apostolico grege cœpit bonus Pastor obire totam regionem Palæstina, ad colligendas oves, quæ perjerant, domûs Israël, cui erat promissus; & viam sternendam toti mundo ad pascua salutis, loco eorum, qui pro sua cæcitate ac duritia ipsum auditurum & recepturi non erant. Ne verò ullam excusationem haberent suæ proterviæ, & ut mundus tantò foret opulentior è suis meritis, è sua parte nihil omisit, quo possent converti, omnibus annuntiando Regnum Cælorum, legem gratiæ, ac divitias divinas, quas afferebat. Cumque ipse esset Deus, Dominus & Salvator promissus, quem, ut venit in terram, summo studio quærere, excipere, agnoscere, adorare debebant Iudæi, quorum præcipuè gratiâ venerat; ipsemet illos suæ salutis prorsus incurios quæsit, vocavit, & obtulit eis gratiam suam; nihil corpori suo indulgens, nulli parcens labori, quantumvis gravi, ut eos illuminaret, eriperet à vitiis, impletet bonis divinis. Dimissâ igitur sanctissimâ Matre, sub cuius obedi-
Jesus per a-
gravit Re-
giones magis
corruptas.

entia suavissimè vixerat tot annis, contulit se Capharnaum, civitatem Galilææ, in confinibus Tribuum Zabulon & Nephtalim, prope Jordanem, sitam in littore lacûs salis, quod mare Galilææ vocatum est. Erant hæc tribus jam olim perditis moribus, & ob hoc vastatæ cum reliquo regno Israël, quod decem Tribus complexum, caput habuerat urbem Samariam, refertam tantis sceleribus, ut unâ cum toto regno peste & bello consumpta sit.

Ec 2

II. Ergo